

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 85.570 van 23 februari 2000

A. 71.714/VI-13.505

In zake : **CHRISTIAENS** René,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. André MOYAERTS, advocaat,
Gulden Vlieslaan 77/7
1050 Brussel,

tegen :

de Stad Moeskroen,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Bruno VAN DORPE, advocaat,
Beverlaai 10
8500 Kortrijk.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 18 maart 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij René CHRISTIAENS, politieagent, de nietigverklaring vordert van :

1. de beslissing van 20 november 1995 van de burgemeester van Moeskroen waarbij hem bij wijze van tuchtstraf inhouding van wedde voor een periode van 7 dagen met ingang van 1 januari 1996 wordt opgelegd;
2. de weigering van de bestendige deputatie om ten aanzien van die beslissing haar toezichthoudende bevoegdheid uit te oefenen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 5 januari 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 februari 2000;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DE COCK, loco Mr. MOYAERTS, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. VAN DORPE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat ten laste van verzoeker, politieagent te Moeskroen, op 10 augustus 1995 een verslag is opgemaakt door de hoofdcommissaris van

politie, waarin deze hem verweet, op basis van de verslagen van de politie-inspecteurs DEMAT en MENET, tijdens de nacht van 21 mei 1995 "in het kader van zijn dienstopdracht tekortgeschoten te zijn in zijn beroepsplicht door tijdens de dienst alcoholische dranken te hebben genuttigd, waardoor hij licht dronken was"; dat dit verwijt de volgende feiten betrof : verzoeker en een collega, terug van een patrouille-opdracht, zijn door inspecteur DEMAT aangetroffen in staat van dronkenschap; de inspecteur heeft hen verzocht de ademanalysetest te ondergaan; die test heeft bij verzoeker een alcoholgehalte van 0,8 gr/l bloed opgeleverd; de twee betrokken agenten zijn verzocht de sleutels van hun respectieve wagens af te geven; te zijner verdediging heeft verzoeker verklaard dat hij een geneesmiddel nam dat de oorzaak kon zijn van de staat waarin hij zich toen bevond en tot staving ervan een medisch getuigschrift overgelegd, en heeft hij ontkend een overdadig gebruik van alcohol te hebben gemaakt, daarbij aanvoerend dat hij na zijn patrouille-opdracht slechts twee glazen bier had gedronken;

Overwegende dat verzoeker op 18 augustus 1995 in kennis gesteld wordt van dat verwijt en van het feit dat inhouding van wedde bij wijze van straf overwogen wordt, en verzocht wordt om op 22 september 1995 vóór de burgemeester te verschijnen teneinde te worden gehoord; dat de hoorzitting, verdaagd op aanvraag van verzoekers raadsman, plaatsgehad heeft op 2 oktober 1995; dat de burgemeester op 20 november 1995 de bestreden beslissing heeft genomen waarbij verzoeker de voornoemde straf van inhouding van wedde voor een periode van 7 dagen ingaande op 1 januari 1996 is opgelegd; dat die beslissing als volgt met redenen omkleed is :

" Overwegende dat politieagent CHRISTIAENS na afloop van zijn dienst door één van zijn meerderen verzocht is een ademanalysetest te ondergaan;

Overwegende dat uit de cijfergegevens vermeld in de bij het dossier gevoegde conversietabel voor verschillende alcoholgehalten helaas blijkt dat politieagent CHRISTIAENS wel onder de invloed van alcohol was;

Overwegende voorts dat de vermelding "P" bij de ademanalysetest, die is verschenen bij de controle uitgevoerd door inspecteur van politie DEMAT, geen enkele twijfel doet rijzen over het vastgestelde alcoholgehalte (meer dan 0,8 gr per liter bloed);

Overwegende dat de aan politieagent CHRISTIAENS ten laste gelegde feiten van dien aard zijn dat ze aanleiding kunnen geven tot een straf;

Overwegende dat op 31 maart 1995 aan betrokkene bij wijze van straf een berisping is gegeven wegens het verbruik van alcoholische dranken tijdens de dienst;

Overwegende bovendien dat de tucht moet worden gehandhaafd bij het personeel van de politie";

dat de beslissing op 21 november 1995 aan verzoeker ter kennis is gebracht; dat deze op 3 januari 1996 een bezwaar heeft ingediend bij de bestendige deputatie; dat de toezichthoudende overheid op 18 januari 1996 verzoeker meegedeeld heeft dat ze zich niet verzette tegen de tenuitvoerlegging van die beslissing;

Overwegende dat geen beroep openstaat tegen de weigering van de toezichthoudende overheid om de tenuitvoerlegging van een handeling van een lagere overheid te schorsen of om die handeling te vernietigen; dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het de nietigverklaring beoogt van de beslissing van de bestendige deputatie, op 18 januari 1996 aan verzoeker ter kennis gebracht;

Overwegende dat een eerste middel ontleend wordt aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 305, § 3, van de nieuwe gemeentewet, doordat de burgemeester in de motivering van zijn beslissing "geen

rekening lijkt te hebben gehouden met de argumenten die verzoeker aangevoerd heeft ten aanzien van de betrouwbaarheid van de test die hij heeft ondergaan", noch met de argumentatie die hij uiteengezet heeft in verband met de mogelijke gevolgen die de door hem gevolgde medische behandeling, te weten het innemen van "Terpine Genon", op 21 mei 1995 gehad zou kunnen hebben op zijn gezondheidssituatie; dat hij opmerkt dat hij in dat verband tijdens de hoorzitting een medisch getuigschrift had voorgelegd waaruit enerzijds bleek dat een ademanalysetest niet het onderscheid kan maken tussen een toxisch alcoholgehalte veroorzaakt door het nuttigen van alcoholische dranken en de loutere "reactie als gevolg van het gelijktijdig verbruiken van siroop en een weinig alcohol", en anderzijds dat het innemen van bepaalde geneesmiddelen zoals "Terpine Genon" de toestand van de patiënt kon beïnvloeden; dat hij voorts beklemtoont dat de burgemeester zich niet verklaart omtrent de redenen waarom hij die argumentatie niet heeft vermeld in zijn beslissing en er niet op gereageerd heeft; dat hij daaruit besluit dat de burgemeester, door zijn verklaringen op dat punt niet te hebben nagegaan, eventueel na een deskundigenonderzoek of op zijn minst na een nieuwe test, niet over voldoende informatie beschikte en zich bijgevolg op onjuiste feiten gebaseerd heeft; dat hij ten slotte opmerkt dat hij steeds te goeder trouw is geweest, daar hij reeds vanaf het begin meegedeeld heeft dat hij een geneeskundige behandeling volgde en met aandrang gewezen heeft op de mogelijke gevolgen ervan voor de betrouwbaarheid van de uitslag van de test;

Overwegende dat de bestreden beslissing verwijst naar de argumentatie van verzoeker en van diens raadsman zoals ze is opgetekend in het proces-verbaal van verhoor; dat het die argumentatie is waarvan in het middel melding wordt gemaakt; dat de burgemeester ze

echter duidelijk afgewezen heeft door zich te baseren op de verslagen van de hiërarchische meerderen en op de uitslag van de ademanalysetest; dat verzoeker de wettigheid van die test niet heeft aangevochten; dat hij zich ertoe bepaald heeft de betrouwbaarheid ervan in twijfel te trekken; dat de burgemeester aldus gerechtigd was zich louter te baseren op de uitslag van de test, bevestigd door constataties opgetekend in het dossier, dat hij niet verplicht was een deskundigenonderzoek of een andere onderzoeksmaatregel te gelasten en gerechtigd was te beschouwen dat het door verzoeker aangevoerde excuus deze laatste niet van zijn verantwoordelijkheid onthief; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan schending van het proportionaliteitsbeginsel; dat verzoeker uiteenzet dat de burgemeester geen rekening heeft gehouden met zijn lovende staat van dienen, noch met het feit dat de positieve uitslag van de test "ongetwijfeld te wijten is aan het verbruik van een kleine hoeveelheid alcohol samen met een geneesmiddel"; dat volgens hem zijn schuld als minimaal diende te worden beschouwd en geen aanleiding mocht geven tot het uitspreken van een zware straf; dat hij eraan toevoegt dat hij de dag van de feiten zijn dagtaak volbracht had, zijn rapporten ingediend had en door zijn gedrag geen afbreuk had gedaan aan de dienst; dat hij in zijn memories tevens opmerkt dat het eerste ten laste gelegde feit, het verbruik van alcohol, twijfelachtig blijft en dat hij het voordeel van de twijfel moest genieten;

Overwegende dat uit het onderzoek van het eerste middel blijkt dat de burgemeester het in aanmerking genomen verwijt correct heeft beoordeeld; dat gelet op vroegere soortgelijke tuchtproblemen de strafmaat voor die tekortkoming niet kennelijk

onevenredig lijkt, te meer daar - zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld - verzoekers gedrag afbreuk kon doen aan de waardigheid en de tucht die de gemeentepolitie moet uitstralen; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een derde middel ontleend wordt aan schending van het algemene beginsel van onpartijdigheid, doordat "de burgemeester tijdens de debatten erop gewezen heeft dat hij hoe dan ook repressief moest optreden, daar hij zijn korpschef en diens ondergeschikten die meegewerkt hadden aan het opmaken van het dossier, moest volgen"; dat verzoeker betoogt dat bijgevolg "de procedure om andere redenen zou zijn voortgezet dan met het oog op de handhaving van de tucht en de burgemeester niet zozeer voor ogen had hem te straffen, doch wel de hiërarchische meerderen niet te desavoueren", zodat een zodanige vooringenomenheid "de sereniteit van de debatten heeft verstoord en zeer ernstig afbreuk heeft gedaan aan de onpartijdigheid van de tuchtprocedure"; dat hij in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat de burgemeester in diens memorie van antwoord weliswaar uitdrukkelijk ontkent zulks te hebben gezegd, doch dat "de Raad van State een ruime onderzoeksbevoegdheid bezit en kan vorderen dat getuigen worden gehoord, indien de Raad zulks nodig acht";

Overwegende dat nergens in het proces-verbaal van verhoor, dat verzoeker en diens raadsman nochtans zonder voorbehoud hebben ondertekend, gewag wordt gemaakt van de uitlatingen die de burgemeester beweerdelijk zou hebben gedaan; dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanvoert en zelfs niet de namen citeert van personen die getuige zouden zijn geweest van die uitlatingen; dat bijgevolg volstaan kan worden met de constatactie dat het middel feitelijke grondslag mist,

zonder dat een onderzoek hoeft te worden gelast of nagegaan hoeft te worden of de beweerde uitlatingen van de burgemeester afbreuk zouden kunnen doen aan zijn onpartijdigheid,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op drieëntwintig februari tweeduizend door :

de HH. CLOSSET,	kamervoorzitter,
HANSE,	staatsraad,
LEWALLE,	staatsraad,
HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.